

POSUDEK

na dizertační práci JUDr. Pavla Šidly, předložené na Univerzitě Karlově, Právnické fakultě na
téma „Meze obligačního statutu“

Dizertační práce je zaměřena na téma z oblasti mezinárodního práva soukromého. Dizertační práce je členěna na úvod, jedenáct částí a závěr a její rozsah je 212 stran. V úvodu autor vymezuje čím se bude zabývat. Nezmiňuje zde přímo cíle práce, z daného vymezení se však dá usoudit, že má na mysli právě cíle. Na str. 3 uvádí, že bude zkoumat meze obligačního statutu v kolizně právní rovině s akcentem na určování rozhodného právního řádu při absenci volby práva v intencích zákonné úpravy a nauky českého, německého a švýcarského mezinárodního práva soukromého, jakož i v unijním režimu. Dále v úvodu popisuje, čím se bude v jednotlivých kapitolách zabývat. Vymezuje také hypotézy, kdy mluví o primární hypotéze (str. 8), ve které se má podle autora potvrdit koncepce jednotného obligačního statutu, jímž se právní poměr bude řídit od počátku do konce. Vymezuje zde i sekundární hypotézu podle které jde o odklon německého mezinárodního práva soukromého od principu sídla a směřování k principu korporacnímu při určování osobního statutu obchodní společnosti a odklon od principu rozdělení při postoupení pohledávky v německé nauce mezinárodního práva soukromého. V případě druhé hypotézy může vyvstat otázka proč se autor zaměřuje výslovně na německé právo. Pokud jde o vědecké metody, autor zakládá svou práci na metodě komparativní, analýzy, metodě deskriptivní, historické a teleologické. V úvodu na str. 2 uchazeč konstatuje, že použití tzv. vídeňského kupního práva při sjednávání mezinárodních kupních smluv přináší ve srovnání s německým občanským zákoníkem, německým exportérům v mnoha aspektech výhodnější postavení. Toto své konstatování by měl při ústní obhajobě vysvětlit.

První kapitola je zaměřena na pojem obligace (závazku) a na srovnání právní úpravy v jednotlivých právních řádech. Druhá kapitola vymezuje základní pojem na kterém je dizertační práce založena – obligační statut. Nejprve se zde autor zaměřuje na přímou úpravu obsaženou ve Vídeňské úmluvě o smlouvách o mezinárodní koupi zboží z roku 1980. Konstatuje mimo jiné, že tato Úmluva neupravuje záměrně určité otázky a dále se zabývá její aplikací včetně jejího použití jako součásti právního řádu určitého státu. Používá zde pojem subsidiární statut (např. str.18), který však nijak podrobněji nevysvětluje. Pokud jde o Vídeňskou úmluvu, při její aplikaci může vyvstat i otázka čl. 9, který zmiňuje na str. 17.

Uchazeč by mohl vyjádřit svůj názor na to, zda dané ustanovení může znamenat pro strany použití obchodní zvyklosti, které neznají a proto raději vyloučí její použití. Dále se v této části autor zabývá problematikou volby práva a zejména Nařízením Řím I. Zkoumá zde kolizní i tzv. materiální volbu práva. Uchazeč by měl vysvětlit jaký je vztah Vídeňské úmluvy a Nařízení Řím I, tato otázka zde není řešena. Dále se v dané kapitole zaměřuje na otázku objektivního navázání v případě absence volby práva. V tomto směru rozebírá právní úpravu ve zkoumaných právních řádech a také úpravu v Nařízení Řím I. Následuje kapitola o mezích obligačního statutu. Další část je věnována právní osobnosti a svéprávnosti. Vystává otázka zda daná problematika zapadá do koncepce dizertační práce. Pochybnost o koncepci lze spatřovat i pokud jde o zařazení další kapitoly o formě a platnosti smlouvy (str. 64), která následuje na předchozí část bez podrobnějšího vysvětlení či návaznosti. Další kapitoly jsou zaměřeny na incidenční otázky, věcně právní účinky smlouvy, změny závazků. Kapitola 9. je zaměřena na zajišťovací instituty. Autor se zde zabývá i čl. 12 Nařízení Řím I. V souvislosti s poznámkou na str. 151 by mohl autor vysvětlit svůj názor na zařazení pod působnost práva rozhodného pro smlouvu i věcně právní zajištění závazku. Následuje kapitola o následcích porušení závazku a zánik závazku. V jednotlivých částech zkoumá uchazeč dané otázky z hlediska tří vybraných právních řádů a také evropské úpravy. V části o zániku závazku je drobný překlep, kdy kapitola má číslu 11, u české úpravy je však 10.2 a u německé 10. 3, švýcarské 10. 4. Závěry obsahují shrnutí k jednotlivým kapitolám a také odpovědi na vymezené hypotézy. Pokud jde o hypotézy, měl by uchazeč při ústní obhajobě vysvětlit své konstatování na str. 179 jak souvisí čl. 34 SFEU o zákazu množstevního omezení s určením právního úřadu, který se týká věcných práv k věci (text tučně).

Pokud jde o hodnocení dizertační práce je zřejmé, že autor má danou problematiku výborně osvojenou a orientuje se v daném tématu. Práci nelze vytknout erudovanost uchazeče pokud jde o jednotlivé dílčí otázky v práci řešené. Některé pojmy mohly být podrobněji vysvětleny. Po stránce koncepce nepůsobí práce vždy zcela sourodě a některé kapitoly jako by byly navzájem izolovány. To lze však přičíst i do značné míry komparativnímu pojetí dizertační práce. Přes určité drobnější připomínky, práce splňuje požadavky kladené na dizertační práce a uchazeč prokázal schopnost vědecké práce, použil zvolené vědecké metody. Z formálního hlediska je práce napsána srozumitelným jazykem. Seznam použitých pramenů obsahuje rozsáhlý výčet děl českých a zahraničních autorů a také dokumenty a judikaturu. Pro její zpracování byly použity i internetové zdroje. O práci s literaturou svědčí i na 362 poznámek pod čarou.

Dizertační práce splňuje požadavky kladené na dizertační práce. Na základě výše uvedeného dle čl. 66 odst. 8 Vnitřního předpisu, kterým se mění pravidla pro organizaci studia na PF UK: „**Práci doporučuji k obhajobě před příslušnou komisí pro obhajobu dizertačních prací.**“ Zároveň doporučuji, aby při ústní obhajobě uchazeč reagoval na otázky a připomínky obsažené v posudku. Po úspěšné obhajobě navrhuji udělení vědeckého titulu Ph.D.

V Praze dne 6. 10. 2015

doc. JUDr. Jan Ondřej, CSc., DSc.